

ת"פ 32291/06/11 - מדינת ישראל נגד אחמד דוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 32291-06-11 מדינת ישראל נ' דוש
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית פרחי
נגד
אחמד דוש
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שמואל פלישמן
הנאשם

הכרעת דין

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עסק הנאשם באיסוף ומכירת קרטונים בשוק הכרמל בתל-אביב.

אחד מלקוחותיו של הנאשם היה בועז שלו (להלן: "בועז"), שבתקופה האמורה היה בעל עסק לסיטונאות בתחום הפירות והירקות בשוק הכרמל והיה מעסיקו של עמאר זאהדה (להלן: "המתלונן").

במועד הרלוונטי לכתב האישום, בתאריך 21.8.08, סמוך לשעה 03:56, בעת שהמתלונן שהה יחד עם בועז בבית העסק, הגיע למקום הנאשם אשר הביא עמו, לבקשת בועז, קרטונים, וביקש מהאחרון לשלם לו תמורתם באותו מעמד.

בועז סירב להיענות לבקשת הנאשם, לשלם לו לאלתר, ומשלא נענה הנאשם לבקשתו לעזוב את המקום, ביקש מהמתלונן להגיד לנאשם, בשפתו - ערבית, לצאת.

המתלונן פעל על פי בקשת מעסיקו וביקש מהנאשם לצאת.

על העובדות עד כאן אין מחלוקת.

המחלוקת נוגעת לעובדות הבאות:

א. האופן בו הורה המתלונן לנאשם לעזוב;

ב. תגובת הנאשם להוראה זו;

ג.מה הייתה תגובת המתלונן למעשיו של הנאשם.

2. על פי עובדות כתב האישום, על רקע הוויכוח, בין המתלונן ובוועז מזה לבין הנאשם מזה, פצע הנאשם את המתלונן, בכך שהיכה בו בגבו ובידו באמצעות מקל שהחזיק בידו וכן דקר אותו באמצעות סכין שאחז בידו.

כתוצאה מכך נגרמו למתלונן פצע דקירה - חתך באספקט הפנימי של אמה ימין - 1 ס"מ - שנסגר ע"י סטיפלר, נפוחות באספקט החיצוני של אמה ימין וסימן חבלה בגב.

3. **ראיות המאשימה**, ביחס לעובדות שנותרו במחלוקת, מבוססות על עדותם של המתלונן ושל בוועז, על התעודה הרפואית מחדר מיון כירורגי, במרכז הרפואי תל-אביב ע"ש סורסקי, לשם הגיע המתלונן בשעה 04:17 ע"י אמבולנס של מד"א, שהגיע לזירת האירוע בשעה 04:01 וכן על תמונות החבלות שנגרמו למתלונן, אשר צולמו ביום האירוע ע"י מחלק זיהוי פלילי, בתחנת לב ת"א לשם הגיע לאחר שהשתחרר מבית החולים.

ראיות ההגנה נסמכות על עדות הנאשם ועל תעודה רפואית מחדר המיון במרכז הרפואי שיבא, לשם הגיע הנאשם לאחר שהסתיימה חקירתו, בתאריך 22.8.08 שעה 01:31.

נבחן את הראיות, המתייחסות לעובדות השנויות במחלוקת, על פי סדר האירועים.

4. **א. האופן בו הורה המתלונן לנאשם לעזוב:**

על פי גרסת **המתלונן** - לבקשת בוועז פנה לנאשם ואמר לו בערבית לצאת מהחנות.

על גרסתו זו, שנמסרה בחקירה ראשית, חזר גם במהלך חקירתו הנגדית, משלא הוצגה בפניו כל חלופה אחרת להתעמת ולהתמודד עמה, לרבות גרסת הנאשם או גרסתו של בוועז, שיובאו להלן, לתיאור האופן בו הורה לנאשם לעזוב את החנות.

בוועז, שביקש מהמתלונן להגיד לנאשם בשפתו - ערבית - לצאת, תיאר כי לבקשתו ביקש המתלונן מהנאשם לצאת, הדף אותו קלות החוצה והנאשם יצא. בוועז שלל את טענת הנאשם, כפי שהוצגה בפניו, במהלך חקירתו הנגדית, לפיה המתלונן דחף את הנאשם או הרביץ לו.

על פי גרסת הנאשם - בועז סימן למתלונן לזרוק אותו מהחנות והמתלונן דחף אותו ואמר לו לצאת החוצה.

5. ב. תגובת הנאשם:

על פי גרסת המתלונן - בתגובה להוראה שנתן לנאשם לעזוב את החנות אמר לו הנאשם "החשבון שלך אחר כך", עזב את המקום וחזר כעבור כ- 10-15 דקות, כשבידו "קרש עבה", התקרב אליו מאחור ובעת שהיה עם פניו לכיוון המשאית, עליה העמיס ארגזים, היכה אותו הנאשם באמצעות הקרש פעם או פעמיים בגבו. בתגובה, הסתובב אל עבר הנאשם ולקח מידו את הקרש, באמצעותו הותקף. תוך כדי הוצאת הקרש מידי הנאשם דקר אותו הנאשם, בידו הימנית, באמצעות סכין, שהחזיק בידו השנייה, וגרם לו לדימום מהיד.

ב"כ הנאשם מצביע על סתירה לכאורה בין גרסת המתלונן, אותה מסר בעימות שנערך בינו לבין הנאשם במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. בעימות סיפר המתלונן, בין היתר, שראה בידו של הנאשם את הסכין כבר בשלב הראשון של האירוע, כשהורה לו לעזוב את החנות, ואילו בבית המשפט לא חזר על פרט זה ותיאר בשלב הראשון רק עימות מילולי.

סתירה לכאורית זו מלמדת, אליבא דגרסת ב"כ הנאשם, שמדובר "בשקר גמור", זאת משום שאין בעדותו של בועז "ולו רמז לכך שבשלב הראשון בעת העימות המילולי היה הנאשם מצויד בסכין".

לא למותר לציין שהמתלונן, אשר העיד כ- 3.5 שנים לאחר האירוע, לא עומת, במהלך חקירתו הנגדית, עם הגרסה אותה העלה בעימות, לגבי השלב בו ראה לראשונה את הסכין בידו של הנאשם ולא ניתנה לו הזדמנות ליישב את הסתירה הלכאורית.

יתרה מכך, העובדה שבועז לא ראה את הסכין בידו של הנאשם בשלב הראשון, אינה שוללת את נכונות טענתו של המתלונן, שהוא כן ראה אותה באותו שלב.

במיוחד משלא התבקש להסביר באיזה נסיבות ראה את הסכין בשלב הראשון, איפה זה היה, איפה עמד בועז באותו זמן ושאלות כיוצא בזה.

בנוסף, כבר במהלך העימות מוסר המתלונן תיאור של הסכין שראה בידי הנאשם, בין אם בשלב הראשון של העימות המילולי ובין אם בשלב בו, לטענתו, דקר אותו הנאשם באמצעותה, כ- "סכין שחור, מסור [...] מסור של ירקות" - תיאור התואם לתיאור הסכין שהנאשם מאשר שנהג להשתמש בה בעבודתו בשוק.

כך או כך, העובדה שהמתלונן לא הזכיר בעדותו בבית המשפט, מתי הבחין לראשונה בסכין בידי הנאשם, הינו פרט שולי, בהתחשב בכך שהמתלונן התמיד ודבק בגרסתו לגבי תיאור שלבי תקיפתו על ידי הנאשם ובעיקר נוכח הראיות התומכות בגרסתו, לפיה היה הנאשם מצויד במקל וסכין, והן:

א. עדותו של בועז - על פי גרסתו, לאחר שהנאשם עזב את החנות/מחסן, בעקבות פנייתו של המתלונן

אליו בערבית, לבקשתו, נשאר בתוך המחסן ועשה חשבון, כשבאותה עת המתלונן הוריד את הסחורה מהאוטו.

בחלוף כ- 5-6 דקות שמע צעקה מבהילה, יצא בבהלה החוצה וראה "את הנאשם עם סכין ביד ומקל ואת **עמר** (המתלונן - ה.נ.) **חתוך ביד**" מושך את המקל מידו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הצביע על סתירה לכאורית נוספת בראיות המאשימה, הפעם בין גרסת המתלונן, שטען שבועז ראה את התקיפה, לבין עדותו של בועז, שאמר שלא ראה, אלא יצא, כאמור, החוצה רק לאחר ששמע את הצעקה.

לטעמי אין המדובר בסתירה אלא במצב תודעתי שונה של העדים.

בעוד בועז יודע ומודע למה שראה או לא ראה, המצב התודעתי של המתלונן, לגבי האפשרות שבועז ראה את המתרחש, נסמך על השערה, הנחה או סברה, העולים מהמידע שהיה ברשותו לגבי הקרבה בין מקום האירוע לבין מקום הימצאותו של בועז.

מסקנתו של המתלונן, אפוא, לפיה בועז ראה את המתרחש מחוץ למחסן, בעודו נמצא בתוך המחסן, בסמוך למקום האירוע, נשענת על הגיון וסבירות, אולם בועז הסביר בעדותו מדוע לא יכול היה לראות את המתרחש, למרות הקרבה לזירת ההתרחשות. לדבריו שהה במחסן מואר ועל כן לא יכול היה לראות מתוך המחסן המואר, את מה שקרה בחוץ כי "**מחוץ למחסן יש חושך**".

הסבר זה מיישב את הבדלי הגרסאות ואין עדותו של האחד סותרת את עדות האחר.

העובדה שמיד לאחר ששמע את הצעקה יצא וראה את הנאשם אוחז בסכין ובמקל מחזקת נסיבתית את אמינות גרסתו של המתלונן.

ב. מיד עם תום האירוע הוזעקה המשטרה למקום האירוע, על ידי בועז, ושוטרי הסיור הגיעו תוך דקות ספורות. במקום פגשו במתלונן, שמפאת מצבו הוזמן מד"א שפינה אותו לבית החולים, ובבועז, אך הנאשם, שעל פי גרסת המתלונן ובועז נמלט מהמקום לאחר שתקף את המתלונן, כבר לא נמצא בזירת האירוע. הנאשם נעצר רק מאוחר יותר באותו יום, כ-10 שעות לאחר האירוע, סמוך לשעה 14:00.

ג. **הפאראמדיק**, שהגיע לזירת האירוע, באמבולנס שהוזעק למקום מיד עם תום האירוע, ציין בגוף דו"ח מד"א שמילא שהחליט על פיניו המתלונן לחדר המיון באנמנזה... **פצע דקירה באמה ימין, בנוסף קיבל מכה קהה בגב עליון**... ובסוג הטראומה רשם: "**Penetrating trauma** (טראומה חודרת - ה.נ.) **אברים פצועים (1) גפיים עליונות - דקירה**".

ד. **בתעודה הרפואית** מחדר המיון במרכז הרפואי ע"ש סוראסקי נרשם כי נמצאו הממצאים הבאים

"סימן חבלה בגב עליון, ללא רגישות משמעותית. חבלה במרפק שמאל. פצע דקירה 1 ס"מ באמה ימנית, אספקט קדמי".

ה. **תצלומי החבלות** - חלקם לאחר חבישתם בבית החולים - על ידי מז"פ תחנת לב ת"א.

הנאשם הודה שתקף את המתלונן בשתי מכות בגבו באמצעות קרש, אך הכחיש שדקר את המתלונן באמצעות סכין, או שהחזיק באותו יום סכין על גופו.

לטענתו, "התעצבן" מכך שהמתלונן דחף אותו החוצה לכן הרים קרש, שהיה מונח במקום, ובאמצעותו היכה בגבו של המתלונן, אך טען, בראשית חקירתו הראשית בבית המשפט, שהסכין המשמשת אותו, לדבריו, בעבודתו **"נמצא במקום שלי. אני תולה אותה על הקיר"**.

הנאשם לא סיפק הסבר סביר לסימן הדקירה שנמצא, על פי ממצאי הפאראמדיק, דקות ספורות לאחר האירוע, באמת ידו של המתלונן, והעלה השערה לפיה אולי נדקר המתלונן מה"ברזלים והשפיצים" באחד הבסטות במקום, כגרסתו בבית המשפט, או אולי מהברזלים באוטו כשהוריד סחורה, כגרסתו בעימות.

לא המתלונן אף לא בועז לא נשאלו על האפשרות שהציע הנאשם לסימן הדקירה שנמצא באמת ידו של המתלונן ולא הוטחה במתלונן הסברה שנדקר באופן המתואר כדי לקבל תגובתו.

בועז נשאל האם יש בדוכנים ברזלים עם ראש מחודד והשיב **"באזור שלי בשוק אין ברזלים"** והוסיף כי גם אין דוכנים לידו.

עם זאת, כפי שציינתי לעיל, הנאשם נותן תיאור של הסכין המשמשת אותו, באופן זהה לתיאור שמסר המתלונן **"יש סכין שאני חותך אתה פירות וירקות עם ידית שחורה, [...]. זאת סכין של הפירות. בקושי היא חותכת את החוטים של הקרטונים"** ואישר, בהמשך עדותו הראשית, לשאלת בא כוחו שביקש את התייחסותו לגרסת המתלונן לפיה הגיע חזרה למקום עם סכין ומקל, כי הסכין משמשת אותו גם לחיתוך חוטים בהם הוא קושר את הקרטונים והוסיף **"אני לא זוכר אם הייתה לי סכין של הפירות, או לא. לפעמים אני תולה אותה על הקיר, לפעמים אני זורק את זה בעגלה ולפעמים שוכח את זה בכיס"**.

לשאלת ב"כ המאשימה, בחקירה הנגדית, אף אישר כי באותו יום היה חייב את הסכין בשביל הקרטונים.

ב"כ הנאשם, בהיותו ער למשמעות תשובת הנאשם לשאלת ב"כ המאשימה, הציג בפניו בחקירה חוזרת את השאלה **"איפה אתה משתמש בסכין ולצורך מה"** ועל כך השיב הנאשם **"לחתוך את החוטים במקום שלי"**.

אלא שתשובה אחרונה זו סותרת את התייחסותו הקודמת למקום המצא הסכין, כאמור לעיל, כשלא שלל שהיא נמצאת לפעמים בעגלה ולפעמים אף בכיסו ולא דווקא נשארת "במקום" שלו.

ניסיון זה, אפוא, להרחיק את הסכין ממקום האירוע, לא צלח כשלא נשללה גם על ידי הנאשם האפשרות שהייתה עמו.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי העובדה שהסכין, בעלת הידית השחורה, לא נתפשה אצל הנאשם ולא נבדקה, אף שהנאשם הציע זאת כשטען שאין עליה סימני דם, מהווה מחדל חקירתי, היורד לשורשו של עניין, ויש בו כדי לתמוך בגרסת הנאשם לפיה לא נעשה בה שימוש לדקירת המתלונן, כטענת האחרון.

מאחר שהנאשם נעצר רק כ-10 שעות לאחר האירוע, ואין מחלוקת שהסכין לא נותרה בזירת האירוע, אלא כטענת הנאשם בעת מעצרו הייתה תלויה בחנותו, לא ראיתי באי תפישתה מחדל בעל משמעות ראייתית, שכן פרק זמן זה הותיר בידי הנאשם, שהסכין נותרה בחזקתו, אפשרות לשטוף את הדם מעליה וגם בדיקה שלילית להימצאות סימני דם לא היה בה די כדי לחזק את גרסתו.

6. ג. האופן בו הגיב המתלונן למעשיו של הנאשם:

עובדה זו אינה רכיב מרכיבי העבירה המיוחסת לנאשם, ואין תגובת המתלונן, לתקיפתו על ידי הנאשם, בין אם כגרסת המתלונן ובין אם על פי גרסת הנאשם, יכולה להוות הגנה לנאשם על מעשיו.

על כן, אתייחס לתגובת המתלונן, על פי התיאורים השונים, רק ככל שיש בה כדי ללמד על מהימנות הגרסאות השונות, כשאין מחלוקת שבעת שהנאשם נעצר, כ-10 שעות לאחר האירוע, נמצאה חבלה על ראשו, שעל פי הבדיקה הרפואית מחדר המיון בביה"ח ע"ש שיבא נמצא ממצא של "**חתך בקרקפת באורך כ-8 ס"מ עם סימני קרישה**" - המחלוקת היא לגבי מקור וגורם החבלה.

המתלונן לא התייחס כלל לתגובתו לתקיפה שהותקף על ידי הנאשם, בגרסתו הראשונה שנמסרה לשוטרי הסיור, שהגיע לזירת האירוע, ופגש שם במתלונן ובבועז, דקות ספורות לאחר תום האירוע, אך **מדו"ח הפעולה**, שרשם שוטרי הסיור, עולה שהמתלונן גם לא טען בפניו שהותקף, על ידי הנאשם, באמצעות קרש/מוט/מקל - עובדה שאינה מוכחשת על ידי הנאשם עצמו - אלא רק שהנאשם דקר את המתלונן ונמלט מן המקום.

ניתן אולי לייחס גרסה חלקית זו של המתלונן לאירוע למצבו באותה עת, וודאי שלא ניתן לזקוף אותה לחובתו.

בעימות סיפר המתלונן לראשונה שהותקף על ידי הנאשם גם במקל (עובדה שכאמור אינה שנויה במחלוקת) וטען שלאחר שהותקף על ידי הנאשם במקל, בגבו ובידו ונדקר באמצעות הסכין, הוציא את המקל מידי של המתלונן וזרק אותו "**על יד הבסטה של הלחם שם [...] המקל שלו נזרק בין הברזלים**".

על פי גרסתו שם, באותו שלב החלו הוא ובועז לרדוף אחרי הנאשם, כשלפתע הבחין שיורד לו דם מהיד ולכן הפסיק את המרדף.

המתלונן הכחיש את הטענה, שהטיח בו הנאשם במהלך העימות, לפיה הכה בנאשם בראשו באמצעות אותו המקל, וטען "**אני באותו שניות שדקר אותי ביד רדפתי אחריו כמה מטרים וראיתי את הדם שממש[...] שופך לי בחוץ והתמוטטתי**".

בעדותו הראשית בבית המשפט סיפר כי "**הגנתי על עצמי עם המקל שלקחתי ממנו קודם ונתתי לו מכה אחת**".

במהלך החקירה הנגדית, כשעומת עם העובדה שלא סיפר בחקירתו במשטרה או בעימות שנתן לנאשם מכה עם המקל השיב כי **"לא נתתי לו מכה. נתתי עם המקל ככה לכיוון, אבל אני לא יודע איפה זה פגע בו ואם זה פגע בו. היה חושך"**.

לעניין המרדף אחרי הנאשם, הבהיר, בתשובה לשאלה שנשאל בחקירה נגדית, כי הוא היה קצר **"בתחומי העסק"**.

בועז סיפר בעדותו הראשית שכשהנאשם הגיע לחנות הוא היה שיכור, לא נקי **"היה לו דם מעל העין בצד ימין"**.

על תגובתו של המתלונן לתקיפתו על ידי הנאשם סיפר בועז כי כשיצא מהחנות והבחין בנאשם אוחז בידו סכין ומקל, ראה את המתלונן שהיה חתוך בידו, מושך את המקל מהנאשם וזורק אותו עליו. לדבריו מהכעס הרים את המקל ורצה להרביץ לנאשם, אך ראה שהוא "כזה מסטול" לא היה לו לב להרביץ לו לכן זרק את המקל וחזר לעסק.

על גרסתו זו, לפיה ראה את המתלונן זורק את המקל על הנאשם אך לא ראה אותו מכה אותו באמצעותו, חזר בועז פעם אחר פעם במהלך חקירתו הנגדית. כשנשאל שוב ושוב על כך וכשעומת עם העובדה שבערבו של אותו יום נמצאו סימני חבלה על ראשו של הנאשם והתבקש לתת הסבר לכך, השיב **"אם אנחנו יושבים ושותים, מה קורה אם אנחנו רבים. אולי אתה בורח, נופל ונפתח לך הראש. לא ראיתי שקרה משהו. אם הייתי רואה - הייתי אומר שקרה לו משהו"**.

כך מתאר **הנאשם**, בהודעתו במשטרה, את שארע לאחר שנתן למתלונן שתי מכות עם המקל: **"לקחו ממני את הקרש הוא ובוועז ונתנו לי מכה בראש"**. רק לשאלת החוקר מי נתן לו את המכה, צמצם את תשובתו והצביע על המתלונן כעל מי שתקף אותו עם המקל ובהמשך אף מיקד את כל התיאור על המתלונן כשסיפר **"הוא (המתלונן - ה.ג.) לקח לי את הקרש נתן לי מכה ואני ברחתי"**.

בעימות חזר הנאשם על גרסתו לפיה **"רדפו"** אחריו עם המקל בו היכה את המתלונן ונתנו לו מכה בראש, כשגם הפעם היה על החוקר למקד אותו ולברר איתו מי בדיוק היכה בו בראשו. רק אז הצביע על המתלונן כמי שהיכה בו בראשו עם המקל.

בעדותו הראשית בבית המשפט כבר היפנה את האצבע המאשימה רק על המתלונן וטען שהוא זה שהיכה בראשו במקל.

כשהתבקש על ידי ב"כ המאשימה להסביר, **בחקירה הנגדית**, מדוע במשטרה תיאר תחילה שמי שתקף אותו עם הקרש היו המתלונן ובוועז, טען שהתכוון ששניהם רדפו אחריו אך רק המתלונן היכה בראשו.

כשהמשיכה ב"כ המאשימה להקשות עליו בנקודה זו השיב **"שניהם רדפו אחריי. אני יודע מי? נתנו לי את המכה, ירד לי דם וברחתי"**

כשהביעה ב"כ המאשימה את תמיהתה מדוע המתין עד שעות הערב שנעצר כדי להגיע לחדר המיון ולהיבדק על הפגיעה בראשו טען "מהמכה הלכתי ונרדמתי. המכה הייתה חזקה [...] התעוררתי והלכתי ישר לעבודה".

7. ניתוח הגרסאות השונות המתייחסות לעובדות השנויות במחלוקת ובחינת מהימנותן מצביעה על כך שהמתלונן, אף שהשדרה המרכזית של גרסתו מהימנה, ממעיט מעט ממעשיו ככל שהם נוגעים לשלב הראשון של האירוע ולאופן בו הוציא את הנאשם מבית העסק של בועז, כשמנגד הנאשם מקצין את מעשיו המתלונן, ככל שהם נוגעים לאותו שלב וממעט ממעשיו שלו בשלב תקיפתו את המתלונן.

גם לגבי השלב השלישי של האירוע - תגובת המתלונן - מצאתי שהן המתלונן והן הנאשם לא סיפרו את כל האמת על מה שקרה. המתלונן ביקש להרחיק עצמו מכל אחריות לפגיעה שנפגע הנאשם בראשו ולכן הסתבך בשלב גרסאות. הנאשם, שכלל לא ברור אם נפגע במהלך אירוע זה, שכן יש ניתוק ממשי של קשר סיבתי בין האירוע לפגיעה נוכח השעות הרבות שחלפו מאז האירוע ועד שנעצר והצביע על החבלה בראשו, לא היה החלטי בגרסאותיו לגבי הגורם שגרם לחבלה בראשו, כפי שהובא לעיל, כשגם עובדה זו מצטרפת לתהייה האם הפגיעה המתוארת בראשו אכן ארעה במהלך האירוע המדובר.

על רקע האמור ראיתי לציין כי בעדותו של בועז לא מצאתי כל רבב והיא הייתה מהימנה עליו לכל אורכה, על כל שלביה, בהיותה עקבית וקוהרנטית, לא נגלו בה בקיעים והיא לא נסתרה, לגבי אף אחד משלבי האירוע, על אף חקירה צולבת של ב"כ הנאשם.

אני מקבלת את גרסתו, ככל שהיא נוגעת לשלב הראשון, לפיה המתלונן הוציא את הנאשם מבית העסק בהדיפה קלה החוצה ומעדיפה אותה על פני גרסת המתלונן והנאשם. לא סביר בעיניי שרק לבקשת המתלונן מהנאשם, בשפתו, לצאת נאות הנאשם לעזוב את המקום לאחר שסירב לעשות כן לבקשתו של בועז.

אולם, גם אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם לפיה נדחף החוצה על ידי המתלונן, כשתיאור עוצמת ההדיפה או הדחיפה הינו סובייקטיבי, ועל כן אינו סותר את גרסתו של בועז, אין בכך כדי לשמש לו הגנה למעשיו בהמשך, גם לא על פי גרסתו, לפיה הרים את הקרש ותקף באמצעותו את המתלונן בתגובה מיידית לדחיפתו החוצה מבית העסק.

גם על פי גרסת הנאשם מדובר בתגובה לא פרופורציונאלית למעשה הדחיפה מבית העסק, והיא לא באה כדי לקדם פני סכנה מסתברת ממעשיו של המתלונן.

על אחת כמה וכמה, לא עומדת לנאשם כל הגנה על פי תיאורם של המתלונן ושל בועז את שאירע לאחר שהנאשם הוצא מבית העסק.

התמונה שהצטיירה מגרסתם הינה שלא מדובר היה בתגובה מיידית וספונטנית להתנהגות המתלונן כלפיו, אלא במעשה מתוכנן ומכוון מטרה לפגוע ולגרום לחבלות למתלונן.

על פי גרסתם, שנמצאה, כאמור, מהימנה עליו, בהשתלבים האחת בשנייה, עזב הנאשם את בית העסק וחזר

לאחר מספר דקות כשבידו מקל וסכין באמצעותם תקף את המתלונן וגרם לו לחבלות המתוארות במסמכים הרפואיים ושאת חלקם ניתן אף לראות בתצלומי החבלות.

הוכח להנחת דעתי, שלא כטענת הנאשם, שהוא הגיע למקום האירוע כשבידיו גם סכין באמצעותה דקר את המתלונן בידו, על פי הממצאים שעלו מהראיות, כפי שתואר לעיל.

כפי שהבהרתי, בפתח הפרק העוסק בניתוח הראיות לגבי האופן בו הגיב המתלונן למעשיו של הנאשם, מעשיו של המתלונן לאחר תקיפתו על ידי הנאשם אינם מהווים רכיב מרכיבי העבירה ואינם מעלים כל הגנה מהותית לנאשם על מעשיו.

לכך יש להוסיף את קביעתי לגבי ניתוקו של קשר סיבתי בין האירוע לממצאי החבלות בראשו של הנאשם.

בועז, כאמור, מתאר שהמתלונן השליך את המקל לעבר הנאשם, לאחר שהצליח להוציאו מידו, תיאור התואם גם את תיאורו הראשוני של המתלונן לפיה זרק את המקל, אף שלא סיפר שעשה כן לכיוונו של הנאשם.

כך או כך בועז אינו מתאר שהמקל שנזרק לכיוונו של הנאשם פגע בו והוא אף לא התבקש בחקירה הנגדית להתייחס לאפשרות זו. מה שכן, בעדותו ציין בועז שלא ראה שהנאשם נחבל או ש"נפתח לו הראש", אולם סיפר שהנאשם הגיע לבית העסק כשהוא שיכור ו"היה לו דם מעל העין בצד ימין", עובדה שאף הנאשם אישר כשסיפר שחבלה זו נגרמה לו ממכה שקיבל מדלת המחסן, ולא ניתן להוציא מכלל אפשרות שגם החבלה בראשו נגרמה כתוצאה מאירוע אחר שאירע לו בהמשך היום ללא קשר עם מה שהתרחש בינו לבין המתלונן.

אל מול מיידיות הפנייה לבדיקה בחדר המיון של המתלונן בולט השיהוי הניכר בפנייתו של הנאשם לבדיקה, על פי טענתו, שלאור ממצאי בדיקתו מעוררים תהייה ותמיהה האם אכן סביר שהסתובב כ-24 שעות עם חתך מדמם בקרקפתו באורך של כ-8 סמ', שהצריך סגירה ע"י סיכות בחדר המיון ואף הלך לעבוד במצבו.

8. לאור כל האמור לעיל, לאחר שהוכח להנחת דעתי שהנאשם תקף את המתלונן, בשתי מכות בגבו באמצעות מקל ודקר אותו באמצעות סכין, באופן שגרם לפציעתו, כמתואר בעובדות כתב האישום, אני מרשיעה אותו בעבירה שיוחסה לו, בפרק הוראות החיקוק שבכתב האישום, של פציעה כשהעבריין מזויין, על פי סעיף 334 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ה, 06 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים